

Evropa se po skončení první světové války nacházela ve složité situaci; po období válečných hrůz bylo nutné vytvořit systém kolektivní bezpečnosti, aby se už podobné události neopakovaly. Po odmítnutí Spojených států amerických vstoupit do Společnosti národů, do organizace, jež měla fungování nového pořádku zajistit, se do role nejdůležitějšího subjektu při vytváření bezpečnostního systému dostala Velká Británie. Rozhodující úloha při jednání o dvou zásadních konceptech systému kolektivní bezpečnosti v první polovině 20. let 20. století (Ženevský protokol, Rýnský garanční pakt) připadla konzervativní vládě Stanleyho Baldwina. V prvním případě kabinet odmítl ratifikovat dokument, na jehož vzniku se podílel jeho labouristický předchůdce. Důvodů pro to měl několik – neomezené závazky, povinná arbitráž nebo automatické sankce. Rýnský garanční pakt z října 1925 představoval vítězství skupiny tzv. umírněných v Konzervativní straně, kteří odmítali jak návrat do dob politiky skvělé izolace, tak myšlenku pokračující ostrakizace Německa. Dohoda zároveň ztělesňuje ideu, jež jako jediná možná z hlediska kolektivní bezpečnosti pro konzervativní vládu v roce 1925 existovala – ideu zvláštních dohod, které by zahrnovaly omezené závazky týkající se pouze západní Evropy. Výsledek konference v Locarnu představoval pro Velkou Británii v krátkodobém horizontu bezpochyby úspěch. Londýn se stal prostředníkem možných sporů mezi Francií a Německem, garantem evropské bezpečnosti a ponechal si roli arbitra v záležitostech na kontinentě. Na druhé straně, Locarnský pakt zavdal příčinu k optimismu, jenž byl však do jisté míry přehnaný. Londýn sice garantoval západní hranice Německa, ale část Evropy jako by z jeho hlediska neexistovala.